

Fekete Vince

Boldog festmény

Emlékszik az izgalomra. *Emberes* hónap volt, az évből épp a legutolsó. Hideg, csikorgó fagy mindenütt. A tévében épp azelőtt jelentették be, a főváros felé, a havazás miatt az utakat mind lezárták. S hogy hányan maradtak éjszakára az autóikban, akiknek a katonaság, a civilek forró teát, pokrócokat stb. szállítottak. Hogy addig eltakarítják-e vajon a sok havat? Hogy nem maradnak-e ők is az országúton? Hogy akivel indulna, bevállalja-e egyáltalán, hogy nekivágjon? Lökődste, taszította, vonszolta valami, s talán gyalog is elindul, vagy vonattal, akár busszal, vagy ki tudja, mivel, de ment volna mindjárt, gondolkodás nélkül. És akkor telefon, és akkor néhány kedves ímél, pár vérpezsdítő zeneszám indulás előtt. És az öröm, hogy mégis nekivágnak. És mint egy varázsmesében, a téli, behavazott úton elindulnak. És egyszer csak, a megyehatárnál eltűnik a hó, odébb meg, a Kárpátokon túl, csak alig valami hókása, és csupán az utak mellett. De hol volt akkor a nagy hó, hol azok a hótorlaszok, lefedte volna, ha érdeklő egyáltalán. Aztán már az arcára emlékszik, amikor megérkeznek, és egyszer csak megjelenik az alagsori ajtó mögül hirtelen, mint egy boldog festmény négyzetében. Arcán derű, ragyogás, fény, a decemberi hó visszfénye

talán, a szikrázóan fehér, ragyogóan tiszta hóé.

A legutolsó utáni

Ott áll egyedül, ugyanabban a
Szobában,
Ahol pont három hónappal ezelőtt. A
Falon ugyanaz
Az amatőr festmény a város ékességével,
Központi
Épületével, alatta ugyanaz a franciaágy,
Ugyanabban
A női nevű panzióban a történelmi város
Szívében.

Egy hete még úgy köszöntek el egymástól,
 Mint soha
 Addig, hogy mostanában nem lesz arra
 Lehetőség,
 Hogy találkozzanak, más kontinens, és egy
 Óceán kerül
 Közéjük, más ég, más éghajlat, máskor lesz
 Nappal, máskor
 Éjszaka, és amikor ott a sötét, akkor itt a
 Fény, amikor
 Itt a nappal, ott az éjszaka. És most, amikor,
 Lám, megint
 Itt, megint együtt, szinte véletlenül, megint
 Lopott időben, és
 Nem sokáig, csak éppen néhány óráig lehetnek
 Együtt, szerethetik
 Egymást, majd hosszan kávéznak a történelmi
 Városrész egyik
 Kávézójában, aztán gyalogosan ki az állomásra,
 Ahol kiderül, hogy
 Máris indul a vonata, rohannak a peronig, majd
 Az álló kocsi
 Nyitott ajtajában búcsúzkodnak, még szelfi is
 Készül, háta mögött
 A másik, szintén várakozó vonattal.

Aztán hirtelen megrándul a szerelvény, vízi
 Az ellenkező
 Irányba. Felszáll ő is a vicinálisára, rázza
 Az apró helyi
 Járat, újságot próbál olvasni, de csak éppen
 Átfutja a lapokat.
 Egyre nő a távolság közöttük, most még csak
 Száz-kétszáz
 Kilométerekben, de holnaptól már ezresekben
 Távolodnak
 Egyik a másiktól. Nincs békétlenség a szívében,
 Csak lelkesedés,
 Öröm, jóérzés, hogy ez így, még egyszer kettejük
 Között... hát...
 Megtörténhetett. Kinéz a tájra, az égen hosszan, mint
 Egy hosszú-hosszú,
 Félelmetes sárkány, egy bodros fekete felhő nyúlik
 El jobb oldalt, az
 Egyik távoli településtől el egészen a másikig.